

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců Jaromíra Jirsy a Jana Wintra o ústavní stížnosti stěžovatele: **Mgr. Dušan Dvořák**, bytem Přichystalova 180/14, Olomouc, zastoupený JUDr. Pavlem Andrlém, MBA, LL.M., advokátem, sídlem Jablonského 268/65, Olomouc, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. června 2024 č. j. 5 To 152/2024-2970 a usnesení Okresního soudu v Prostějově ze dne 13. června 2024 č. j. 3 T 131/2017-2944, za účasti **Krajského soudu v Brně** a **Okresního soudu v Prostějově** jako účastníků řízení takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením Okresní soud v Prostějově rozhodl o zničení 63,01 g sušené rostlinné hmoty s obsahem 1,4 % tetrahydrokanabinolu (THC), neboť jde o věc, která ohrožuje bezpečnost lidí. Rostliny konopí byly stěžovateli odňaty během domovní prohlídky v rámci trestního řízení, které skončilo pravomocným odsouzením stěžovatele za přečin nedovoleného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Stížnost stěžovatele proti usnesení o zničení věci zamítl Krajský soud v Brně napadeným usnesením.
2. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že orgány činné v trestním řízení používají nejméně 18 zcela odlišných metod měření obsahu THC v konopí a konopných léčivech, z nichž ani jedna není v souladu se zákonem a mezinárodními smlouvami. Policie naopak nepoužila ani jednu z právně závazných metod. Stěžovatel považuje za nepřijatelné, aby

měření obsahu THC, od něhož se odvíjí rozhodování o vině a nevině, podléhalo libovůli orgánů činných v trestním řízení. Dále stěžovatel namítá, že novela zákona o omamných látkách nebyla notifikována jako technický předpis evropské Komisi, a poukazuje na negativní dopady trestního řízení na jeho život.

3. V průběhu řízení Ústavní soud obdržel též četná podání od několika zapsaných spolků a stěžovatelovy manželky, která se s ústavní stížností částečně obsahově překrývají a rovněž podrobně rekapituluji všechny dosud podané ústavní stížnosti stěžovatele. K jejich obsahu Ústavní soud nepřihlížel.

4. V doplnění ústavní stížnosti pak stěžovatel rozvedl svoji argumentaci týkající se neprovedení notifikace novely zákona o omamných látkách a obecně vlivu unijního práva na jeho případ a rovněž metod měření obsahu THC v konopí. Rozhodnutí o svých dřívějších ústavních stížnostech považuje stěžovatel za svévolná.

5. Ústavní soud vyhodnotil ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněný návrh ve smyslu § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Toto ustanovení dává Ústavnímu soudu v zájmu racionality a efektivity řízení pravomoc posoudit „přijatelnost“ návrhu předtím, než dospěje k závěru, že o návrhu rozhodne meritorně nálezem. Ústavní stížnost proti rozhodnutí orgánu veřejné moci považuje Ústavní soud zpravidla za zjevně neopodstatněnou, jestliže napadené rozhodnutí není vzhledem ke své povaze, namítaným vadám svým či vadám řízení, které jeho vydání předcházelo, způsobilé porušit základní práva a svobody stěžovatele (ústavní stížnost tedy postrádá ústavněprávní dimenzi). Zjevná neopodstatněnost ústavní stížnosti může rovněž vyplynout z předchozích rozhodnutí Ústavního soudu řešících shodnou či obdobnou právní problematiku.

6. Stěžovatelova argumentace se do značné míry míjí s podstatou napadených rozhodnutí. Obecné soudy totiž nerozhodovaly o vině stěžovatele, ale pouze o zničení věci, která ohrožuje bezpečnost lidí (a obsahuje psychotropní látku). Rostlinná hmota, na kterou se napadená rozhodnutí vztahují, byla součástí většího množství odňatého stěžovateli při domovní prohlídce, jež byla oddělena k provedení expertízy ke zjištění obsahu THC. Při ukládání trestu propadnutí věci (zbývající části rostlin odňatých stěžovateli) okresní soud tento vzorek opomenul, a proto bylo namístě rozhodnout o jeho zničení (viz bod 6 napadeného usnesení krajského soudu). Při takovém „dodatečném“ rozhodování již soudy vycházely z údajů o obsahu THC zjištěných právě při oné expertíze v rámci trestního řízení, znovu jej nezjišťovaly. Ústavní stížnost proti rozhodnutím trestních soudů o vině stěžovatele Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 14. června 2016 sp. zn. IV. ÚS 1153/19; krom toho v tomto řízení stěžovatel pochybení orgánů činných v trestním řízení při zjišťování obsahu THC v odňatých rostlinách nenamítal.

7. Ústavní soud má stejně jako v usnesení ze dne 5. října 2017 sp. zn. III. ÚS 3354/16 (které se týkalo ochranného opatření zabránění věci v jiném trestním řízení) za to, že metoda při zjišťování obsahu THC v rostlinách konopí není pro výsledek řízení před obecnými soudy určující – respektive stěžovatel netvrdí, jak by jej měla přímo ovlivnit (viz přiměřeně bod 27 citovaného usnesení). Postačí proto jen odkázat právě na citované usnesení (bod 28).

8. K námitkám ohledně notifikace zákona o návykových látkách (respektive jeho konkrétních ustanovení) jako technického předpisu se Ústavní soud podrobně vyjádřil v bodech 29 – 35 výše citovaného usnesení sp. zn. III. ÚS 3354/16, jehož obsah je stěžovateli znám, a tudíž na ně lze pro stručnost odkázat.

9. Stěžovatel s těmito rozhodnutími sice nesouhlasí, nicméně pomíjí, že proti usnesením Ústavního soudu není přípustný opravný prostředek (§ 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu). Ústavní soud neshledal důvod se od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

10. Ústavní soud tedy neshledal namítané porušení základních práv a svobod stěžovatele, a proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků odmítl pro zjevnou neopodstatněnost podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2025

Tomáš Langášek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Julie Javůrková